

Boros Imre: Tanuljunk a hibáinkból!

2015 január 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar pesszimista nemzet, tartja a közbeszéd. Miként lenne más, hiszen a közbeszéd formálói, oktatási rendszerünk és f?ként a média sokszoros hanger?vel sugározza múltbéli balsikereinket, vereségeinket, {...}

{...} míg gondosan elhallgatja azokat a történéseket, amikre méltán lehetünk büszkék, amelyek optimizmust

sugározniának.

Szinte közmegegyezés számba megy, hogy katonai értelemben mi mindig a vesztesek voltunk. Abszolút a feledés homályába vesztett, hogy a magyarságot kiirtani akaró, háromszoros túlerőben lévő nyugati hadakat tönkrevetjük a pozsonyi csatában 907-ben. A győzelem ezeregy száz éves évfordulójáról egyszeren „elfelejtett” megemlékezni 2007-ben a regnáló hatalom. Az első világháborúról azt „tanítják”, hogy annak vesztesei voltunk, noha tény, hogy a seregek kivétel nélkül a határainkon kívüli harctereken álltak a fegyverszünet megkötésekor, idegen csapatok pedig közel sem jártak a magyar határhoz.

A hazatérő és az ország megvédésére kész csapattesteket azonban Károlyi és kilenc napig hivatalban lévő hadügyminisztere, Linder Béla kergette szét szegényes körülmények között. A világháborút követő katasztrofális veszteséget, és az ország területének megcsonkolását éppen a védelmi képesség szétzilálásának, és az ezt

végrehajtó és a vörös diktatúrát elkészít? Károlyinak és a „dicsőséges” 133 napos vörös diktatúrának köszönhetjük. Utóbbiról ma is még csak az öncenzúrát már kötelezőnek nem tartó, szinte szamizdatszerű írásokban olvashatunk tényszerűen, az iskolai történelemkönyvekben nem, ott Károlyinak még mindig komoly nimbusza van. Közbeszédünk pedig semmi hagyatékot nem hozott meg abból, ami az eseményeket nagyban befolyásoló pénzügyekben történelmi sorsfordulókon történt, pedig itt is lenne mire büszkének lenni, és ismerni kellene a balfogásokat is. Kossuth mint a magyar függetlenségért folytatott harc kiválósága maradt meg az emlékezetben. Leghasznosabb tulajdonságát, a pénzügyekben tanúsított zsenialitását azonban nem hozta meg az emlékezet. Mindössze annyi ismert, hogy az országgyűlés hajdanán megszavazott kétszázezer újoncot és hozzá negyvenhárommillió forint hitelt és kész.

Azt már elhallgatják, hogy ez a pénz az első hazai bankon (Pesti Kereskedelmi Bank) keresztül került forgalomba, jórészt nemesfémedezet nélkül papírpénzként, és több mint egy évig sikerrel finanszírozta a hadsereget. A hazánkra zúduló osztrák intervenció hadsereg vezére (Windischgraetz) nem a csatákkal bajlódott, hanem a bankba szaladt, hogy a további pénzkibocsátás elejét vegye. Kossuth ezzel a megoldással több évtizeddel előzte meg korának állampénzügyi gondolkodását.

Bosszantó méretű köztudati elferdülések napjainkban is jócskán előfordulnak. Elegendő, ha a napokban egymás mellett futó két eseményt és azok köztudatba történő adagolásának módját vesszük alapul. Bevezettek néhány útszakaszra is díjfizetési kötelezettséget, és bekövetkezett a svájci frank árfolyamának minden várakozást felülmúló erősödése. Az útdíjfizetés ügyét immár hetek óta a média írott és képi, valamint hanganyagban közreadott változata iszonyú terjedelemben tárgyalja. Ebben az ügyben szinte mindenki mikrofon és kamera elé állt, talán csak az ápolási osztályok ápolottjai kivételek. Az érintett rendelkezés joggal kifogásolható tételeit eleve ki lehetett volna hagyni a díjfizetési körből, ha a bevezetést megelőzően egy kis autótérkép-olvasás. A korrekció után a várt bevételecsökkenés alatta marad az évi egymilliárd forintnak, tehát a 16 ezermilliárdos költségvetésben észrevehetetlen tételről van szó. Más dolog a svájci frank erősödése. Ha az ellenzék és „független” elemzői karának tanácsait követték volna, s nem történtek volna intézkedések a devizahiteles ügyében – hiszen ez a liberális dogma szerint a piaci folyamatokba történő durva beavatkozás –, ma a 25 milliárdnyi svájci frankra hivatkozó állományon újabb, több mint háromezermilliárd forintnyi terhük keletkezett volna a hitelfelvételeknek, ami kiteszi a hazai nemzeti jövedelem több mint tíz százalékát. Ez felérne egy világháborús veszteséggel. Mégis alig akad hazai médium, amely ezzel részletesen foglalkozna, helyette vég nélkül pereg az útdíjügy. Eddigi szokásaiktól eltérően külföldi elemzők viszont méltatják a kormány lépéseit. Hazai elemzőink is eltérnek korábbi beidéződéseiktől, ezeket az elemzéseket elhallgatják, vagy megmásítva adják közre. A közelmúlt pénzügyi balfogásai pedig továbbra is tabuk maradnak. Senki nem beszél arról, hogy a rendszerváltásig felhalmozott adósságunk lényegében nem egyéb, mint felhalmozott kamat és árfolyamvesztés, tehát szakmai hibátömeg. Helyette az pörög, hogy többet fogyasztottunk, mint amennyit megtermeltünk. Arról sem szólnak a híradások, hogy a jegybankban is évtizedekig hatalmas veszteségeket dugdostak, és hamisították ennek kapcsán a könyveket. Az 1997-es húszmilliárd dolláros jegybanki konszolidációnak inkább az elegáns adósságcsere nevet adták, ami elleplezi a lényegét. Máig nem tanultuk meg, hogy egyfelől ki kell elemeznünk a hibáinkat, másfelől értékelnünk kell a sikereinket.

Kétségtelen tény, hogy sok pozitív változást hozott az elmúlt öt esztendő, de a történések valós jelentőségének értelmezése, a hamis helyett az őszinte közbeszéd még mindig várat magára. Kérdés, meddig.

Boros Imre – magyarhirnap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
